

Kdo byl kdo v Miletíně a okolí

V letošním roce si na fotografiích připomeneme miletínské starosty první poloviny 20. století.

František Pečenka

Pečenkovi nepochybně patřili k miletínské honoraci. František starší, původně panský kovář v čp. 103, byl po řadu let miletínským purkmistrem a v letech 1850 až 1858 také prvním miletínským starostou, nebo jak se tehdy někdy říkávalo „měšťanostou“.

Jeho syn, František mladší, byl zase významným miletínským podnikatelem, když ke kovárně na Parkáni přikoupil ještě bývalý panský mlýn (držel jej v letech 1862 – 1875).

Františkovi nejmladšímu (narodil se v dubnu 1857) se tak jako jedinému synovi dostalo patřičné výchovy i vzdělání a jako absolvent obchodní školy se již ve svých 19 letech stal členem obecního zastupitelstva. Po náhlé otcově smrti v roce 1877 hospodařil v čp. 103 se svojí matkou Julií, zrušil kovářnu, dům přestavěl a zřídil zde obchod střížním zbožím.

Neoženíl se, o to více však obětoval veřejnému životu a obecnému blahu. Starostou byl poprvé zvolen v roce 1892, znovuzvolen byl v letech 1895, 1898 i 1902, ve funkci byl tedy bez přestávky 13 let.

Právě za jeho funkčního období zásadně akcelerovaly snahy o vybudování Erbenova pomníku. Jako předseda Družstva Erbenova dovedl tyto snahy až k odhalení pamětní desky v roce 1899 a zřízení pomníku o dva roky později.

Vliv měl na realizaci přestavby kostela, podílel se na dlouholetých přípravách stavby nové školní budovy. Byl členem místní i okresní školní rady, předsedou Občanské besedy, funkcionářem hasičského sboru, okrašlovacího spolku i členem Sokola. Vrcholem jeho „politické“ činnosti pak bylo patrně členství v okresním zastupitelstvu (od roku 1903) a funkce náměstka okresního starosty.

Pro svou „milou povahu a laskavé jednání“ byl všeobecně oblíben. Jeho kulatoučká postava, s tváří orámovanou pěstěným plnovousem, jej pak činila nepřehlédnutelnou figurou. Za tím vším se však skrývala vážná a vleklá nemoc – úplavice cukrová, jak se tehdy říkalo cukrovce. Nevíme, jak se s nemocí vypořádával, ani jak dodržoval dietní stravu. Jisté je, že se jeho stav s věkem zhoršoval, a nakonec mu přivodil i předčasnou smrt. František Pečenka zemřel náhle během svého čtvrtého funkčního období dne 30. ledna 1905 navečer, doma v Miletíně čp. 103.

O slávě a velkoleposti Pečenkova pohřbu se ještě dlouho vyprávělo, překonala ji snad až velká tryzna v květnu 1945. O průběhu obřadů podrobně referoval okresní tisk. Zmíním snad jen tolik, že pohřbu se zúčastnilo mj. pět kněží v čele s bělohradským vikářem Sehnalem, okresní hejtman dr. Pecka, okresní starosta Janák, hořícký starosta Augustin Erban, bělohradský starosta Antonín Vlach a desítky dalších funkcionářů, veřejných a spolkových činitelů atd., atd.

Rakev byla uložena do rodinné hrobky Pečenkových, která stávala na čestném místě hřbitova, konkrétně v místech, kde jsou dnes schůdky ke vchodu do kaple.

Pečenkův rod vymřel po meči, potomky nezanechala ani sestra Františka, provdaná za Rudolfa Dreyschuka z čp. 7-8, která brzy ovdověla a zůstala bezdětná.

Po dostavbě kaple v roce 1933 proto byla hrobka zrušena a ostatky Pečenkových přeneseny do hrobky III/1 (dnes Baliharovi ze Želejova čp. 13).

Jan Hlavatý